

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
13. januar 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
T-92/11 RENV	Jørgen Andersen mod Kommissionen Påstande: set aside the judgment of the General Court (Fifth Chamber) of 20 March 2013, notified to the Commission on 22 March 2013, in Case T-92/11 Jørgen Andersen v European Commissions and - reject the application to annul Commission Decision 2011/3/EU of 24 February 2010 concerning public transport service contracts between the Danish Ministry of Transport and Danske Statsbaner (Case C 41/08 (ex NN 35/08)); - and order the applicant at first instance to pay the costs; alternatively, - rule that the third plea at first instance is not well founded and refer the case back to the General Court for consideration of the first and second pleas at first instance; - and reserve the costs of the proceedings at first instance and on.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Erhvervsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	18.01.17
C-471/15	Sjelle Autogenbrug Kan dele fra udrangerede køretøjer, der af en momsregistreret autogenbrugsvirksomhed udtages af et køretøj med henblik på videresalg som reservedele, under de i sagen foreliggende omstændigheder anses som brugte genstande som omhandlet i artikel 311, stk. 1, nr. 1, i Rådets Direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (momssystemdirektivet)?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Skatteministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	18.01.17
C-6/16	Eqiom et Enka 1) Når en medlemsstat gør brug af muligheden i artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF af 23. juli	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	19.01.17

	<p>1990, kan der da foretages prøvelse af de retsakter eller overenskomster, der er truffet for at gennemføre denne mulighed, i forhold til den primære EU-ret? 2) Skal bestemmelserne i direktivets artikel 1, stk. 2, der giver medlemsstaterne en vid skønsmargen til at fastslå hvilke bestemmelser, der er »nødvendige for at hindre svig og misbrug«, fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat vedtager en mekanisme, der tilsigter at udelukke udbytte udloddet til en juridisk person, der direkte eller indirekte kontrolleres af en eller flere personer bosiddende i stater, der ikke er medlem af Unionen, fra fritagelsen, medmindre denne juridiske person behørigt kan dokumentere, at kæden af ejerandele ikke har som hovedformål eller som et af sine hovedformål at sikre, at udbyttet omfattes af fritagelsen? 3) a) Hvis ovennævnte mekanismes forenelighed med EU-retten ligeledes skal vurderes i forhold til traktatbestemmelserne, skal denne, henset til genstanden af den pågældende lovgivning, da undersøges i forhold til bestemmelserne i artikel 43 i traktaten om Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, selv om det udbyttmodtagende selskab gennem en kæde af ejerandele, der blandt andet har som hovedformål at opnå fritagelse, direkte eller indirekte kontrolleres af en eller flere personer bosiddende i tredjelands, som ikke kan påberåbe sig etableringsfriheden? b) I benægtende fald, skal denne overensstemmelse så undersøges i forhold til bestemmelserne i artikel 56 i traktaten om Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde? 4) Skal ovennævnte bestemmelser fortolkes således, at de er til hinder for, at en national lovgivning forbeholder fritagelsen for kildeskat for udbytte, der er udloddet af et selskab i en medlemsstat til et selskab etableret i en anden medlemsstat, når modtageren af dette udbytte er en juridisk person, der direkte eller indirekte kontrolleres af en eller flere personer bosiddende i stater, der ikke er medlem af EU, medmindre denne kan dokumentere, at hovedformålet, eller et af hovedformålene, med kæden af ejerandele ikke er at sikre, at udbyttet omfattes af fritagelsen?</p>	Kammeradvokaten Skatteministeriet		
C-184/16	<p>Petrea Sagen vedrører: 1) Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger – eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidentdekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger,</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	02.02.17

	<p>selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idetsidstnævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrunder en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område, således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan ophævelsen af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed af beviset for registrering af en statsborger i en anden medlemsstat, hvilket ikke udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og vedtagelsen af en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende – der træffes på samme tid af de kompetente nationale myndigheder under udøvelse af værtsmedlemsstatens procesautonomi – da ifølge en korrekt fortolkning af lovgivningen opfattes som en samlet administrativ foranstaltning om administrativ udsendelse i medfør af artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse på de betingelser, der er fastsat i de sidstnævnte bestemmelser, som fastlægger en enkelt metode for den eventuelt nødvendige administrative udsendelse af unionsborgere fra værtsmedlemsstatens område? 4) Hvad enten det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende eller benægtende, er en national retspraksis, hvorefter de administrative myndigheder, og derfor også de pågældende kompetente retter, i forbindelse med en ophævelse af et bevis for registrering som unionsborger eller i forbindelse med en vedtagelse af en foranstaltning om udsendelse fra værtsmedlemsstatens område, fordi statsborgeren i en anden medlemsstat er genstand for et indrejseforbud i den (først)nævnte medlemsstat, ikke må undersøge, hvorvidt de processuelle garantier i artikel 30 og 31 i direktiv 2004/38 blev overholdt, da afgørelsen om indrejseforbuddet blev truffet, da i strid med effektivitetsprincippet? 5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle</p>			
--	---	--	--	--

	omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-549/15	E.ON Biofor Sverige 1. Skal begreberne »massebalance« og »blanding« i VE-direktivets artikel 18, stk. 1, fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtede til at godkende handel med biogas mellem medlemsstaterne via sammenkoblede gasnet? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er den omhandlede direktivbestemmelse i så fald forenelig med artikel 34 TEUF, selv om anvendelsen kan antages at virke handelsbegrænsende?	Energistyrelsen	GA	18.01.17
C-427/15	New Wave CZ Skal artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder fortolkes således, at det er i forbindelse med sager vedrørende krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, såfremt en sagsøger, efter den endelige afslutning af en sag, hvor det er blevet fastslået, at en intellektuel ejendomsrettighed er blevet krænkede, i en særskilt sag søger oplysninger om oprindelsen af og distributionskanalerne for varerne eller tjenesteydelserne, der krænkede den intellektuelle ejendomsrettighed (eksempelvis med henblik på at kunne foretage en præcis opgørelse af tabet og efterfølgende søge erstatning for tabet)?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	18.01.17
C-189/15	IRCCS - Fondazione Santa Lucia 1) Kan en national bestemmelse (som den i hovedsagen omhandlede), som – for det første – indeholder en definition af »energiintensive virksomheder«, der er forenelig med definitionen i direktiv 2003/96/EF, og – for det andet – forbeholder denne type virksomheder incitamentet hvad angår vederlag til dækning af de generelle omkostninger for elsystemet (og ikke incitamentet vedrørende beskattningen af energiprodukter og elektricitet i sig) reelt henhøre under anvendelsesområdet for dette direktiv? Hvis spørgsmålet besvares bekræftende: 2) Er fællesskabsretten, og navnlig artikel 11 og 17 i direktiv 2003/96/[EF], da til hinder for lovbestemmelser og	Skatteministeriet Energistyrelsen	Dom	18.01.17

	administrative procedurer (som dem, der gælder i den italienske retsorden og er beskrevet inden for rammerne af nærværende kendelse), hvorved man – for det første – har valgt at indføre en ordning med lempelser vedrørende forbruget af energiprodukter (elektricitet) for »energiintensive« virksomheder i henhold til den ovenfor anførte artikel 17 og – for det andet – forbeholder »energiintensive« virksomheder i fremstillingssektoren disse lempelser, idet virksomheder i andre produktionssektorer udelukkes fra denne ordning?			
C-37/16	<p>Swap</p> <p>Sagen vedrører: 1 Leverer ophavsmænd, udøvende kunstnere og andre rettighedshavere en ydelse som omhandlet i artikel 24, stk. 1, og artikel 25, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1) til producenter og importører af båndoptagere og andre lignende apparater samt tomme medier, hvoraf kollektive forvaltningsorganisationer for førstnævntes regning, men i eget navn, opkræver gebyrer for salg af disse apparater og medier? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, handler kollektive forvaltningsorganisationer da, når de opkræver gebyrer for producenters og importørers salg af apparater og medier, som afgiftspligtige personer som omhandlet i artikel 28 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1), der er forpligtet til at dokumentere disse transaktioner med en faktura som omhandlet i dette direktivs artikel 220, stk. 1, nr. 1), der er udstedt til de pågældende producenter og importører af båndoptagere og andre lignende apparater samt tomme medier, og hvorpå der er anført den moms, der skal betales på grundlag af de opkrævede gebyrer, og skal ophavsmænd, udøvende kunstnere og andre rettighedshavere, når gebyrerne fordeles til disse, dokumentere modtagelsen af gebyrerne med en faktura med angivelse af moms, der er udstedt til den gebyropkrævende kollektive forvaltningsorganisation?</p>	Kulturministeriet	Dom	18.01.17
C-460/15	<p>Schaefer Kalk</p> <p>1. Er Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ugyldig og tilsidesætter den formålene med direktiv 2003/87/EF, for så vidt som den i artikel 49, stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at CO₂, som ikke overføres som omhandlet i artikel 49, stk. 1, første afsnit, medregnes som udledt af anlægget, der har frembragt CO₂-mængden? 2. Er Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ugyldig og tilsidesætter den formålene med direktiv 2003/87/EF, for så vidt som den i afsnit 10 i bilag IV bestemmer, at CO₂, der overføres til et andet anlæg til fremstilling af PCC (udfældet kalciumkarbonat), medregnes som udledt af anlægget, der har frembragt CO₂-mængden?</p>	Energistyrelsen	Dom	19.01.17
C-436/15	<p>Alytaus regiono atlieku tvarkymo centras</p> <p>1. Hvad udgør et »flerårigt program« som omhandlet i</p>	Finansministeriet	GA	19.01.17

	<p>artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser? 2. Svarer projekter såsom projekt 2001/LT/16/P/PE/003: »Etablering af et system til håndtering af affald for Alytus-regionen«, som blev bevilget støtte ved Kommissionens beslutning nr. PH(2001)5367 af 13. december 2001 om godkendelse af foranstaltning 2001 LT 16 P PE 003, med senere ændringer ved Kommissionens beslutning nr. PH/2002/9380 af 23. december 2002, til begrebet et »flerårigt program« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilket tidspunkt skal anses som begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for retsforfølgning i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser?</p>			
C-344/15	<p>National Roads Authority</p> <p>Hvis et offentligretligt organ udøver en virksomhed, såsom at give adgang til en vej mod betaling af en vejafgift, og hvis der i medlemsstaten er private organer, som opkræver vejafgifter på forskellige betalingsveje i medfør af en aftale med den pågældende offentlige myndighed i henhold til nationale lovbestemmelser, skal artikel 13, andet led, i Rådets direktiv 2006/112/EF da fortolkes således, at det pågældende offentligretlige organ skal anses for at konkurrere med de pågældende private erhvervsdrivende, hvorfor det anses for at føre til konkurrenceforvridning af en vis betydning, hvis det offentligretlige organ behandles som en ikke-afgiftspligtig person, uanset de forhold, at (a) der ikke er og ikke kan være nogen aktuel konkurrence mellem det offentligretlige organ og de pågældende private erhvervsdrivende, og (b) der ikke er nogen beviser for, at der er nogen realistisk mulighed for, at en privat erhvervsdrivende kunne komme ind på markedet for opførelse og drift af en betalingsvej, der ville konkurrere med den af det offentligretlige organ drevne betalingsvej? Hvis der ikke foreligger en formodning, hvordan skal det da afgøres, om der er konkurrenceforvridning af en vis betydning [org. s. 11] i den i artikel 13, andet led, i Rådets direktiv 2006/112/EF omhandlede forstand?</p>	Erhvervsministeriet	Dom	19.01.17
C-282/15	<p>Queisser Pharma</p> <p>1. Skal artikel 34, 35 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed fortolkes således, at de</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	19.01.17

	er til hinder for en national lovgivning, der forbyder fremstilling, behandling eller markedsføring af et kosttilskud med aminosyrer (her: L-histidin), medmindre der på visse yderligere faktiske betingelser meddeles en tidsbegrænset dispensation hertil efter den nationale myndigheds skøn? 2. Følger det af opbygningen af artikel 14, 6, 7, 53 og 55 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed, at nationale forbud mod enkelte fødevarer eller fødevarer ingredienser kun må udstedes på de deri nævnte betingelser, og er dette til hinder for en national lovgivning som beskrevet under 1.? 3. Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1925/2006 af 20. december 2006 om tilsætning af vitaminer og mineraler samt visse andre stoffer til fødevarer fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som beskrevet under 1.?			
T-727/15	Justice & Environment mod Kommissionen Påstande: — Den afgørelse, der blev truffet af Europa-Kommissionen, Generaldirektorat for Miljø, den 19. august 2015, referencenummer Ref GestDem nr. 2015/4284, hvorved der blev givet afslag på en begæring om aktindsigt, og den afgørelse, der blev truffet af generalsekretæren på Europa-Kommissionens vegne den 15. oktober 2015, referencenummer Ares(2015)4311297, hvorved der blev givet afslag på en genfremsat begæring, erklæres ugyldige. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.01.17
T-255/15	Almaz-Antey mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/432 af 13. marts 2015 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT L 70, s. 47) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/427 af 13. marts 2015 om gennemførelse af Rådets forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT L 70, s. 1) annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger finder anvendelse på sagsøgeren.	Udenrigsministeriet	Dom	25.01.17
C-679/15	Ultra-Brag 1. Skal artikel 202, stk. 3, første led, i Rådets forordning (EF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »toldkodeksen«) fortolkes således, at en juridisk person i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, første led, som den person, der foretager en indførsel, bliver debitor for toldskylden, hvis en [org. s. 2] af	Skatteministeriet	Dom	25.01.17

	<p>den juridiske persons medarbejdere, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har givet anledning til den ikke forskriftsmæssige indførsel? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, da fortolkes således, at a) en juridisk person (også) har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, hvis en af dens ansatte, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har deltaget i denne indførsel og b) den subjektive betingelse »som vidste eller med rimelighed burde have vidst« med hensyn til juridiske personer, der har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, skal vurderes i forhold til den fysiske person, som hos den juridiske person var beskæftiget med sagen, 3. Såfremt det første eller det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal toldkodeksens artikel 212a da fortolkes således, at bedømmelsen af, om debtors adfærd giver anledning til mistanke om svingagtig fremgangsmåde eller åbenbar forsømmelighed, i forbindelse med juridiske personer udelukkende skal foretages på grundlag af den juridiske persons henholdsvis dens organers adfærd, eller skal adfærden hos en fysisk person, som er ansat hos den juridiske person og inden for rammerne af sine opgaver behandler sagen, tilregnes den juridiske person?</p>			
C-375/15	<p>BAWAG</p> <p>1) Skal artikel 41, stk. 1, sammenholdt med artikel 36, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked 2 (betalingstjenestedirektivet) fortolkes således, at en oplysning (i elektronisk form), der sendes fra banken til kundens e-mail-postkasse inden for rammerne af online-banking (e-banking), hvorved kunden efter at have logget på e-banking-webstedet kan få adgang til denne oplysning ved at klikke på den, meddeles kunden på et varigt medium? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal betalingstjenestedirektivets artikel 41, stk. 1, sammenholdt med artikel 36, stk. 1, fortolkes således, at det i et sådant tilfælde forholder sig således, a) at oplysningen fra banken ganske vist stilles til rådighed på et varigt medium, men ikke meddeles kunden, idet den blot gøres tilgængelig for kunden, eller b) at der i det hele taget blot er tale om, at oplysningen gøres tilgængelig uden anvendelse af et varigt medium?</p>	Finansministeriet Finanstilsynet	Dom	25.01.17
C-367/15	<p>Stowarzyszenie Olawska</p> <p>Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT L 157[, s.] 45) fortolkes således, at en indehaver af ophavsrettigheder, der er genstand for krænkelse, kan kræve erstatning i henhold til almindelige ophavsretlige principper for den skade, som den pågældende har lidt, eller betaling af et beløb, der svarer til det dobbelte eller i tilfælde af forsætlig krænkelse [org. s. 2] det tredobbelte af det passende</p>	Kulturministeriet	Dom	25.01.17

	<p>vederlag, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at der er lidt et tab, og at der foreligger årsagsforbindelse mellem det forhold, der har forvoldt krænkelsen af ophavsrettigheden, og det lidte tab, når det fremgår af artikel 13 i direktiv 2004/48, at retten fastsætter erstatningen under hensyntagen til de aspekter, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, litra a), og at den udelukkende som et alternativ, når det er hensigtsmæssigt, kan fastsætte erstatningen til et fast beløb på grundlag af de elementer, der er nævnt i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b)? Er det i overensstemmelse med direktivets artikel 13 på begæring af den berørte part at tildele erstatning med et fast beløb, der er fastsat på forhånd, og som udgør det dobbelte eller det tredobbelte af det passende vederlag, når der henses til, at det fremgår af 26. betragtning til direktivet, at direktivets formål ikke er at indføre en pligt til at fastsætte en erstatning, der har karakter af straf?</p>			
C-421/14	<p>Banco Primus</p> <p>Sagen vedrører: Det første spørgsmål: 1) Skal fjerde overgangsbestemmelse i lov nr. 1/2013 fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for forbrugerbeskyttelsen? 2) Er det i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet muligt for en forbruger at klage over et urimeligt kontraktvilkår efter udløbet af den i national ret fastsatte frist for indgivelse af sådanne klager, således at den nationale ret skal prøve sådanne vilkår? 3) Skal den nationale ret i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet af egen drift vurdere, om et vilkår er urimeligt, og dernæst fastlægge følgerne heraf, selv om den tidligere har truffet en modsat afgørelse eller har afvist at foretage en sådan vurdering, og der var tale om endelige afgørelser i henhold til national procesret? Det andet spørgsmål: 4) Kan forholdet mellem kvalitet og pris påvirke vurderingen af, om mindre væsentlige kontraktvilkår er urimelige? Skal der i forbindelse med en sådan indirekte kontrol af disse vilkår, tages hensyn til de prisbegrænsninger, der er fastsat i national ret? Kan bestemmelser, som abstrakt set er gyldige, miste deres gyldighed, såfremt det fastslås, at prisen for transaktionen er for høje sammenlignet med markedsprisen? Det tredje spørgsmål: 5) Er det i henhold til artikel 4 i direktiv 93/13 muligt at tage hensyn til omstændigheder, der er indtrådt efter aftalens indgåelse, såfremt en gennemgang af national ret viser, at dette er muligt? Fjerde spørgsmål: Skal LEC's artikel 693, stk. 2, (Ley de Enjuiciamiento Civil) (den civile retsplejelov), som ændret ved lov</p>	<p>Justitsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>26.01.17</p>

	1/2013, fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for beskyttelsen af forbrugernes interesser? 7) I overensstemmelse med direktiv 93/13, herunder navnlig dets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, skal en national domstol, som fastslår, at der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om førtidig ophævelse, betragte vilkåret, som om det ikke var aftalt, og drage konsekvenserne heraf, også selv om den erhvervsdrivende har ventet i det tidsrum, der som minimum er foreskrevet i den nationale retsforskrift?			
C-13/16	Rīgas satiksme Skal formuleringen »behandlingen er nødvendig, for at [...] den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse« som omhandlet i artikel 7, litra f), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at det nationale politi skal videregive de personoplysninger til Rīgas satiksme, som sidstnævnte har anmodet om, idet de er nødvendige for at kunne anlægge et civilt søgsmål? Berøres besvarelsen af dette spørgsmål af den omstændighed, således som det fremgår af sagsakterne, at den taxapassager, hvis personoplysninger forsøges indhentet af Rīgas satiksme, var mindreårig på ulykkestidspunktet?	Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	26.01.17
C-373/15 P	Frankrig mod Kommissionen (appel) Påstande: Den Europæiske Unions Rets dom af 30. april 2015 i sag T-259/13, Frankrig mod Kommissionen ophæves delvist. Domstolen træffer selv endelig afgørelse i tvisten, og Kommissionens gennemførelsesafgørelse nr. 2013/123/EU om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (1) annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt af Den Franske Republik i forbindelse med akse 2 i landbrugsudviklingsprogrammet for Frankrig for regnskabsårene 2008 og 2009, eller sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.01.17
C-573/14	Lounani 1) Skal artikel 12, stk. 2, litra c), i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan	Udenrigsministeriet	Dom	31.01.17

	beskyttelse fortolkes således, at anvendelsen af den i denne bestemmelse foreskrevne udelukkelsesbestemmelse nødvendigvis er betinget af, at asylansøgeren er blevet dømt for en af de terrorhandlinger, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme, der er gennemført i Belgien ved lov af 19. december 2003 om terrorhandlinger?			
C-670/15	Šalplachta Kræver en fysisk persons ret til effektiv domstolsadgang i grænseoverskridende tvister som omhandlet i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art, at den retshjælp, som ydes af Forbundsrepublikken Tyskland, omfatter ansøgerens udlæg til oversættelse af erklæringen og bilagene til ansøgningen om retshjælp, når ansøgeren samtidig med sagsanlægget søger om retshjælp ved den ret, hvor sagen føres, og som også har kompetence som modtagende myndighed som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b), og ansøgeren selv har fået udfærdiget oversættelsen?	Justitsministeriet	GA	01.02.17
C-430/15	Tolley 1. Er det med henblik på forordning nr. 1408/71 korrekt at klassificere plejedelen i Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som en invaliditetsydelse frem for en kontantydelse ved sygdom? 2. i) Ophører en person, der ikke længere er berettiget til Det Forenede Kongeriges underholdsydelse til handicappede som følge af lovgivningen i Det Forenede Kongerige, fordi den pågældende person er flyttet til en anden medlemsstat for at bosætte sig der, og som før denne flytning helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse, men fortsat er forsikret mod alderdom under Det Forenede Kongeriges sociale sikringsordning, med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning med henblik på artikel 13, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1408/71? ii) Er en sådan person under alle omstændigheder fortsat omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning på baggrund af punkt 19, litra c), i Det Forenede Kongeriges bilag VI til forordningen? iii) Såfremt den pågældende er ophørt med at være omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning som omhandlet i artikel 13, stk. 2, litra f), er Det Forenede Kongerige så forpligtet til eller har det blot mulighed for i medfør af punkt 20 i bilag VI at lade bestemmelserne i afdeling III, kapitel 1 til forordningen finde anvendelse på hende? 3. i) Finder den vide definition af arbejdstager i [sag C-543/03, Dödl og Oberhollenzer] anvendelse med henblik på forordningens artikel 19 - 22, når en person helt er ophørt med at have erhvervmæssig beskæftigelse før den pågældende flyttede til en anden medlemsstat,	Udenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	Dom	01.02.17

	uanset den sondring, der er anlagt i afdeling II, kapitel 1, mellem på [org. s. 14] den ene side arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og på den anden siden arbejdsløse personer? (ii) Såfremt denne definition finder anvendelse, er en sådan person da berettiget til at overføre ydelsen i henhold til artikel 19 eller artikel 22? Tager artikel 22, stk. 1, litra b), sigte på at forebygge, at en sagsøgers ret til plejedelen af DLA ophæves ved, at der i national ret stilles krav om bopæl ved flytning til en anden medlemsstats område?			
C-336/15	Unionen I betragtning af det, der er anført i ovennævnte kendelse, anmoder Arbetsdomstolen om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål. Er det foreneligt med direktivet om overførsel af virksomheder, at en erhverver – efter at der er gået et år efter overførsel af en virksomhed – i forbindelse med anvendelsen af en bestemmelse i erhververens kollektive overenskomst, som indebærer, at en vis uafbrudt anciennitet hos én og samme arbejdsgiver er en forudsætning for forlænget opsigelsesvarsel, ikke tager hensyn til den anciennitet, der er optjent hos overdrageren, når arbejdstagerne i henhold til en enslydende bestemmelse i den kollektive overenskomst, der gjaldt hos overdrageren, har haft ret til, at der blev taget hensyn til denne anciennitet?	Beskæftigelsesministeriet	GA	01.02.17
C-144/16	Município de Palmela a) Henset til, at lovdekret nr. 379/97 af 27. december godkendte bekendtgørelsen om fastsættelse af sikkerhedskrav til placeringen, implementeringen, udformningen og den funktionelle organisering af legepladser og rekreative områder samt deres udstyr og anlagsflader, b) Henset til, at lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj ændrede lovdekret nr. 379/97 af 27. december, idet det ændrede ordlyden af visse tekniske standarder, tilføjede andre tekniske standarder og på ny offentliggjorde nævnte bekendtgørelse, hvoraf det er en integrerende del, c) Henset til, at ingen af de to nationale lovtekster blev meddelt Europa-Kommissionen inden for rammerne af en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998, og gennemført i national ret ved lovdekret nr. 58/2000 af 18. april: 1) Skal den nationale ret da træffe afgørelse om fuldt ud at tilsidesætte anvendelsen af en national lovtekst, som indfører tekniske standarder, og som i strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, eller skal rettens afgørelse om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovtekst? Eller 2) Skal anvendelsen af en national lovtekst, som indfører tekniske standarder, og som i	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	01.02.17

	<p>strid med bestemmelserne i direktiv 98/34/EF ikke er blevet meddelt Europa-Kommissionen, da fuldt ud tilsidesættes, eller skal afgørelsen om tilsidesættelse begrænses til de nye tekniske forskrifter, der er indført ved den nationale lovtekst? 3) Kan ingen af de tekniske standarder, som er indeholdt i den nævnte bekendtgørelse, da finde anvendelse, eller er det alene de tekniske standarder, som er ændret eller tilføjet ved lovdekret nr. 119/2009 af 19. maj, der ikke kan finde anvendelse?</p>			
C-102/16	<p>Vaditrans 1. Skal artikel 8, stk. 6 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning(EØF) nr. 3820/85 fortolkes således, at de regulære ugentlige hviletider somomhandlet i artikel 8, stk. 6, i denne forordning ikke må tilbringes i køretøjet? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, strider artikel 8, stk. 6 og 8, sammenholdt med artikel 19 i forordning nr. 561/2006, da imod det strafferetlige legalitetsprincip, der er forankret i artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at førnævnte forordningsbestemmelser ikke indeholder noget udtrykkeligt forbud mod at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet? 3. Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende, indrømmerforordning nr. 561/2006 da medlemsstaterne ret til i national ret at bestemme, at det er forbudt at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Færdselsstyrelsen	GA	02.02.17